

възземалъ се по стръмнитѣ височини на хълмиста и гориста Странджа! Колко планински селца протѣгали сега напукани отъ черенъ трудъ ржце; колко овчари спрѣди кавалитѣ си въ трепетенъ задѣхъ, дано конникътъ заобиколи кошаритѣ; колко орачи разпрегнали ралата си въ очакване да чуятъ цвиленето на жребеца!

За да се разшири до най-голѣми предѣли този спасителенъ кръгъ, тайно отъ властѣта и въ съгласие съ яздача*, населението предварително наредило: на нѣколко различни мѣста да чака по единъ атъ, и като се преумори първиятъ, яздачътъ да се метне на втория, отъ него на третия... та времето отъ изгрѣвъ до залѣзъ слънце да се използва най-добре.

Посрѣщанъ и изпращанъ съ радостъ отъ планинцитѣ-странджанци, привечеръ яздачътъ съ третия по редъ конъ лудо препускалъ вече къмъ северния край, и при заходъ слънце приближавалъ морския брѣгъ — единъ километъръ северно отъ изходната точка. Но конътъ, капналъ отъ умора, въ единъ мигъ се струполилъ подъ краката на яздача и на часа издъхналъ. За споменъ на това събитие, заливчето, при което издъхналъ атътъ, нарекли Атъ-лиманъ (конска-скеля), както се именува и до днесъ.

Мома-ясакчийка.

* Споредъ едно предание яздачътъ била сама бъла Стана.